

langs Domkirken. Hun havde forvandlet hele det forladte Nonnekloster til Fadebur og Køkken. Hun havde hele Diamantes Fremmedkoloni, iført hvide Forklæder, til at besørge Opvartningen. Hun havde hele det Diamante, som plejer at spise sig mæt, gaaende fra og til som Tilskuere.

Ja, Tilskuere, hvad for Tilskuere havde hun ikke! Hun havde det store Ætna og den blanke Sol. Hun havde Indlandets røde Bjerge og det gamle Vulkantempel, som nu er indviet til San Pasquale. Og ingen af dem havde nogen Sinde set et mæt Diamante. Ingen af dem var før nu kommen til at tænke paa, hvor meget det vilde forskønne dem selv, hvis man kunde betragte alt dette, uden at Sulten tuder en om Ørene og træder en i Hælene.

Men læg vel Mærke til een Ting. Hvor mærkelig og stor hun end var, denne Signora, saa var hun dog ikke smuk. Og trods al den Magt, hun havde, var hun dog ikke elskværdig eller indtagende. Hun herskede ikke med en Spøg og belønnede ikke med et Smil. Hun havde et tungt Lægeme og et tungt Sind.

Denne Dag, da hun gav de fattige Mad, blev hun som et helt andet Menneske. Det er et ridderligt Folk, der bor paa vor ædle Ø, o Signore. Blandt alle disse fattige var der ingen, som lod hende føle, at hun øvede Velgørenhed. De tilbad hende, men de tilbad hende som Kvinde. De satte sig til Bords som hos en Ligemand. De behandlede hende, som en Værtinde behandles af sine Gæster. I Dag gør jeg Dig den Ære at komme til Dig, i Morgen gør Du mig den Ære at komme til mig. Saadan og ikke anderledes.

Hun stod oppe paa Kirken San Giuseppes store Trappe og saa ned over alle Bordene. Og da den gamle Stolemager, som sad øverst ved Bordet, havde faaet sit Glas fyldt, rejste han sig op, bukkede for hende og sagde: „Jeg drikker paa Eders Velgaaende, Signorina!“

Det gjorde de alle. De lagde Haanden paa Hjertet og bukkede for hende. Det havde maaske været godt for hende, om en saadan Ridderlighed havde mødt hende før i Livet. Hvorfor havde Mændene i hendes Hjemland tilladt hende at glemme, at Kvinder er skabt for at tilbedes?